

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 6Co/9/2026
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6124247953
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 03. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Monika Koščová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2026:6124247953.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Moniky Koščovej a sudkýň JUDr. Viktórie Midovej a JUDr. Andrey Galdunovej v spore žalobcu: A. B. C., narodený XX.XX.XXXX, bytom D. XXX, zastúpeného AZARIOVÁ & RUŽBAŠÁN Law firm s.r.o., so sídlom v Košiciach, Kmeťova 26, IČO: 47 237 406, proti žalovanému: Mesto Košice, so sídlom v Košiciach, Trieda SNP 48A, IČO: 00 691 135, o zaplatenie 9.213,98 € s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Mestského súdu Košice zo dňa 28. októbra 2025 sp. zn. 51C/26/2024

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok Mestského súdu Košice zo dňa 28. októbra 2025 č.k. 51C/26/2024-195 okrem výroku I..

Žalovaný má proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Mestský súd Košice (ďalej len súd prvej inštancie alebo súd) rozsudkom zo dňa 28. októbra 2025 č.k. 51C/26/2024-195 rozhodol nasledovne:

I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 5.134,87 € spolu s úrokom z omeškania vo výške 9,5 % ročne zo sumy 5.134,87 € od 12.04.2024 do zaplatenia, v lehote do 3 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku.

II. V prevyšujúcej časti žalobu zamietla.

III. Žalobcovi priznáva voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 11,46 %.

2.1 Rozhodol tak o žalobe žalobcu, ktorou sa domáhal zaplatenia sumy 9.213,98 € s príslušenstvom na tom skutkovom základe, že je podielovým spoluvlastníkom nehnuteľností nachádzajúcich sa v k.ú. E., okres F. A., zapísaných na liste vlastníctva č. XXXX ako parcely reg. „E“ KN č. 2269/2, druh: trvalý trávny porast, o výmere 116 m², a parcely reg. „E“ KN č. 2270/2, druh: trvalý trávny porast, o výmere 483 m², a to o veľkosti spoluvlastníckeho podielu 1/12 a 1/8, t.j. 5/24 k celku. Na žalobcu pripadá výmera o veľkosti 124,79 m². Zároveň je výlučným vlastníkom nehnuteľností nachádzajúcich sa v k.ú. E., zapísaných na liste vlastníctva č. XXXX ako parcely reg. „E“ KN č. 2361, druh: orná pôda o výmere 2155 m² a parcely reg. „E“ KN č. 2362/601, druh: trvalý trávny porast, o výmere 415 m² (ďalej aj ako sporné nehnuteľnosti).

2.2 Na sporných nehnuteľnostiach sa nachádza priemyselná stavba - rekultivovaná skládka odpadov - skládka TKO SK/EZ/K2/361, ktorej vlastníkom bola spoločnosť Centrum zneškodnenia odpadov s.r.o.. V roku 1995 boli uzatvorené zmluvy o nájme pozemkov, ktorých predmetom bol nájom pozemkov spoločnosťou Centrum zneškodnenia odpadov s.r.o. (IČO 31 677 347), pričom zmluvy boli uzatvorené na 20 rokov so začiatkom nájmu dňa 01.09.1993. Nájom trval do roku 2013. Dňa 05.03.2010 vstúpila spoločnosť Centrum zneškodnenia odpadov s.r.o. do likvidácie a 23.11.2021 došlo k jej výmazu z obchodného registra. V zmysle § 22 ods. 8 zákona č. 223/2001 Z. z. o odpadoch a o zmene a doplnení

niektorých zákonov v znení účinnom k 04.03.2010 (ďalej aj ako „zákon o odpadoch“), prešli všetky práva a povinnosti vyplývajúce zo zákona o odpadoch na obec, žalovaného.

2.3 Keďže po uplynutí doby dohodnutej v nájomnej zmluve nedošlo k predĺženiu alebo obnoveniu nájmu, tak žalovaný užíva predmetné pozemky od roku 2013 bez akéhokoľvek právneho dôvodu a bez toho, aby žalobcovi uhrádzal nájomné za užívanie pozemkov. Žalobca si uplatnil vydanie bezdôvodného obohatenie, keďže žalovaný užíva pozemky v jeho vlastníctve bez právneho dôvodu, čím na úkor žalobcu získal majetkový prospech, v súlade s § 251 ods. 1, 2 OZ, s poukazom na rozhodnutia R 25/1986, uznesenie Najvyššieho súdu SR z 23.11.2010 sp. zn. 5MCdo/17/2009 a rozsudok Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 33Odo/882/2006 z 24.06.2008.

2.4 Pri výpočte výšky náhrady žalobca vychádzal zo sumy 1,865 €/rok/m², čo predstavuje 10 % z odhadovanej predajnej ceny pre daný druh pozemku, t.j. 10 % zo sumy 18,65 € za 1 m². Znalecký posudok, z ktorého vychádzalo určenie náhrady, bol vyhotovený na stanovenie všeobecnej hodnoty podobných nehnuteľností - pozemkov, ktoré sa nachádzajú v blízkosti predmetných pozemkov. Tieto pozemky majú podobné vlastnosti najmä čo sa týka rizík spojených s využívaním pozemkov (predmetné pozemky sa nachádzajú na rekultivovanej skládke odpadov). Dané parcely sú obmedzené bez možnosti iného využitia vlastníkom a sú ťažko obchodovateľné. Na žalobcu pripadá výmera o veľkosti 2.694,79 m² a teda výška finančnej odplaty je za 1 rok v sume 5.025,78 €, (t.j. 2.694,79 m² x 1,865 €/m²/rok) a za 1 mesiac 418,82 €. Nárok si uplatnil od 23.04.2022 do 23.02.2024, v sume 9.213,98 €. Poukázal na právoplatné rozhodnutie Mestského súdu Košice z 27.11.2023, sp. zn. K2-42C/32/2022, kde boli totožné strany sporu, aj skutkový stav.

3. Žalovaný namietol svoju pasívnu legitímáciu. S poukazom na § 21 ods. 2 písm. e), § 22 ods. 8, 9 zákona o odpadoch uviedol, že pri rekultivácii skládky konal ako subjekt verejnej správy, nie v rámci súkromnoprávnych vzťahov. Realizáciou rekultivácie prispel k tomu, aby pozemky mohli byť opäť v príslušnej miere užívateľné. Výkon zákonných kompetencií z princípu nemôže zakladať súkromnoprávny nárok na zaplatenie náhrady za užívanie pozemku. Keďže žalovaný nebol vlastníkom, ani prevádzkovateľom skládky, následné uplatňovanie finančnej náhrady za užívanie pozemku z tohto titulu nesie prvky výkonu práva v rozpore s dobrými mravmi, ktorý nepožíva právnu ochranu. V opačnom prípade by bolo pre žalovaného podstatne jednoduchšie ignorovať zákonné povinnosti a vôbec nevykonať rekultiváciu skládky, čo je absurdný dôsledok. Rozporoval aj výšku finančnej náhrady a rozsah dotknutých nehnuteľností. Konštatoval, že územie skládky nezasahuje do parcely č. 2269/2, v celosti zasahuje do parciel č. 483 a 2362/601, do parcely č. 2361 zasahuje v čiastočnom rozsahu 853 m². Výmera pozemkov, ktorá náleží žalobcovi a zároveň sa nachádza na území skládky je 1.368,63 m².

4. Po vykonanom dokazovaní vec právne posúdil podľa § 3 ods. 1, § 451 ods. 1, 2, § 458 ods. 1, § 489, § 494, § 123, § 136 ods. 1, § 157 ods. 1,2, § 563 Občianskeho zákonníka (ďalej len OZ), čl. 11 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ústavný zákon č. 23/1991 Zb.), čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, § 43a ods. 3 písm. a, § 58 ods. 5 zák. č. 50/1976 Z.z. (ďalej len stavebný zákon), § 21 ods. 2 písm. e/, § 22 ods. 8,9 z.k. Č. 223/2001 Z.z. (ďalej len zákon o odpadoch), § 3 ods. 1 nar. vl. č. 87/1995 Z.z., čl. 2 ods. 2, § 215 ods. 1,2 čl. 15 ods. 1, § 153 ods.1 CSP.

5. Ako nesporné vyhodnotil súd vlastníctvo žalobcu k uvedeným nehnuteľnostiam a existenciu skládky v k.ú. E., ktorej rekultiváciu vykonal žalovaný.

6. Námietku nedostatku pasívnej vecnej legitímácie žalovaného nepovažoval súd za dôvodnú, keďže podľa § 43a ods. 3 písm. a) stavebného zákona je skládka odpadov inžinierskou stavbou, bola zapísaná aj do katastra nehnuteľností. Jej výlučným vlastníkom bola spoločnosť Centrum zneškodnenia odpadov s.r.o.. Hoci zákon o odpadoch nepozná pojem vlastníka skládky, pre potreby zákona o odpadoch používa pojem prevádzkovateľ skládky odpadov, ktorého povinnosti sú definované v ustanovení § 21 ods. 2 zákona o odpadoch. V súlade s § 22 ods. 8 zákona o odpadoch, prešli všetky práva a povinnosti súvisiace s uzavretím, rekultiváciou a monitorovaním skládky odpadov na žalovaného, a to k 04.03.2010 (a to dňom predchádzajúcim dňu vstupu do likvidácie predchádzajúceho prevádzkovateľa skládky, spoločnosti Centrum zneškodnenia odpadov s.r.o.). Jedná sa o prechod práv a povinností na základe zákona o odpadoch, teda všetkých práv a povinností, vrátane tých vyplývajúcich z výkonu vlastníckeho práva k stavbe, aj voči tretím osobám dotknutých jeho činnosťou (obdobne pasívnu vecnú legitímáciu žalovaného posúdil aj Krajský súd v Košiciach v uznesení sp. zn. 6Co/65/2023 z 26.07.2023, ktorým zrušil rozsudok súdu prvej inštancie, ktorým bola žaloba z dôvodu nedostatku pasívnej vecnej legitímácie zamietnutá). Žalovaný splnil povinnosti jemu vyplývajúce z § 22 zákona o odpadoch, do roku 2013

uzatvoril a rekultivoval skládku, následne ju monitoroval. Žalovaný disponoval súhlasom na túto činnosť vlastníckymi dotknutých nehnuteľností, vrátane právnych predchodcov žalobcu. Nehnuteľnosti boli v nájme žalovaného, ktorý skončil uplynutím dohodnutej doby 01.09.2013. Pasívna vecná legitímácia žalovaného vyplýva aj z predložených listinných dôkazov - zmluvy o úhrade nákladov na spotrebu elektrickej energie, zmluvy o dielo, kde žalovaný sám seba označoval za vlastníka skládky.

7. Súd konštatoval, že umiestnenie skládky na Nehnuteľnostiach patriacich žalobcovi má nesporne negatívny vplyv na výkon jeho vlastníckeho práva k nim, jeho výkon je existenciou skládky obmedzený v značnej miere. Na Nehnuteľnostiach sa nachádza rekultivovaná skládka odpadov, ktorej prevádzkovateľom a užívateľom je žalovaný, vykonáva na nej monitorovaciu činnosť, je zodpovedný za environmentálnu záťaž skládky. Žalovaný užíva cudzie pozemky - Nehnuteľnosti žalobcu, a to bez akejkoľvek náhrady, resp. dohody s ním alebo s jeho predchodcami. Žalovaný nepoprel, že Nehnuteľnosti nie je možné užívať v plnom rozsahu. Užívanie Nehnuteľností je v podstatnej miere žalobcovi obmedzené samotnou existenciou rekultivovanej skládky odpadov, už len z hľadiska environmentálnej záťaže, ktorú predstavuje. Užívanie cudzej veci bez zmluvy o nájme, resp. bez iného právneho titulu oprávňujúceho užívať cudziu vec, je príkladom plnenia bez právneho dôvodu ako to uvádza § 451 ods. 2 OZ. Žalobca ako vlastník, resp. podielový spoluvlastník Nehnuteľností, má preto v súlade s § 451 ods. 1 OZ nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia voči žalovanému, a to podľa veľkosti jej vlastníckeho, resp. spoluvlastníckeho podielu. Súd dodal, že podľa aktuálneho znenia zákona o odpadoch, po novele č. 312/2018 Z.z. (neaplikovateľného na prejednávany spor), má vlastník pozemku zo zákona nárok na jednorazovú náhradu za obmedzenie užívať pozemky v prípade rekultivácie skládky, ak stavebný úrad využil svoje právo upustiť od preukázania vlastníckeho práva alebo iného práva k pozemkov.

8. Súd nepovažoval podanie žaloby za výkon práva v rozpore s dobrými mravmi. Za právny úkon priečiaci sa dobrým mravom podľa § 3 ods. 1 OZ treba považovať úkon, ktorý je všeobecne neakceptovateľný z hľadiska v spoločnosti prevládajúcich mravných zásad a princípov vzájomných vzťahov medzi ľuďmi. Súlad právneho úkonu s dobrými mravmi treba posudzovať vždy komplexne so zreteľom na konkrétnu situáciu na oboch stranách sporu, s prihliadnutím na všetky rozhodujúce okolnosti a nezávisle od vedomia a vôle (zavinenia) toho, kto právo alebo povinnosť vykonáva. Predchodca žalobcu, pôvodná žalobkyňa si žalobou uplatňovala vydanie bezdôvodného obohatenia za obdobie od 23.04.2022 do 23.02.2024. Žalobca, resp. jeho právny predchodca dal súhlas s rekultiváciou skládky v roku 2005, v čase trvania nájomného vzťahu. Nájmné zmluvy boli uzavreté na dobu určitú, nájom nebol obnovený. K obmedzeniu vlastníckych práv žalobcu dochádza bez právneho dôvodu. Bránenie práv vyplývajúcich z vlastníctva Nehnuteľností formou vydania bezdôvodného obohatenia, nemožno hodnotiť ako odporujúce dobrým mravom. Nemôže byť na ujmu žalobcu, že žalovaný výkon povinnosti, ktorého naňho prešli zo zákona ako na prevádzkovateľa skládky, nelegalizoval aj vo vzťahu k nemu, ako vlastníckovi dotknutých Nehnuteľností, resp. vo vzťahu k jeho právnej predchodkyňi, pôvodnej žalobkyňi.

9. Sporný bol rozsah Nehnuteľností, ktoré skládka zaberá. Hranice skládky nie sú zdokumentované, strany na predložených listinných dôkazoch - mapách vyznačili iba nimi predpokladanú hranicu. Žalobca žiadal vydanie bezdôvodného obohatenia za užívanie celých parciel reg. E KN k. ú. E., č. 2269/2 (s rozlohou 116 m²), 2270/2 (s rozlohou 483 m²), 2361 (s rozlohou 2155 m²) a 2362/601 (s rozlohou 415 m²), pričom na žalobcu pripadá, zohľadňujúc výšku jeho podielov na týchto nehnuteľnostiach, výmera 2.694,79 m². Podľa žalovaného skládka vôbec nezasahuje do parcely č. 2269/2, v celosti zasahuje do parciel č. 2270/2 a 2362/601, do parcely č. 2361 zasahuje v čiastočnom rozsahu 853 m². Vzhľadom na to, že hranice skládky nie sú zdokumentované, strany nepreukázali jej presné umiestnenie, a na spornosť jej umiestnenia na predmetných parcelách, unesenie dôkazného bremena bolo na žalobcovi, ktorý tvrdil, že skládka zasahuje všetky sporné Nehnuteľnosti v plnom rozsahu, resp., že skládka mu bráni v užívaní celých Nehnuteľností, pričom odkazoval aj na nájmné zmluvy, ktorých predmetom boli parcely v celosti, nielen ich časti. Súd sa nestotožnil s argumentom žalobcu, že v prípade, ak je časť pozemku zasiahnutá skládkou, je znemožnené celé jeho užívanie, keďže toto žalovaný namietal a v konaní nebolo preukázané, a jednak výmery jednotlivých parciel, na ktorých bola vybudovaná skládka, sa časom zmenili. Na skládke prebehla rekultivácia, bola na ňu umiestnená izolačná vrstva zeminy. V konaní žiadnym spôsobom nebola preukázaná kontaminácia pôdy ani na skládke, ani mimo nej. Nebola preukázaná ani nemožnosť užívať zvyšnú časť Nehnuteľností nachádzajúcich sa mimo skládky (mimo rozsahu pôvodných parciel, ktoré boli predmetom nájomných zmlúv).

10.1 Vzhľadom na spornosť zásahu skládky do parciel č. 2269/2 a 2361, súd zohľadnil, čo bolo predmetom pôvodných nájomných zmlúv a predmetom súhlasu vlastníkov pozemkov s rekultiváciou, na ktoré sa žalobca odvolával a podľa pôvodného predmetu nájmu určil výmeru Nehnuteľností, za ktoré priznal žalobcovi náhradu za ich bezdôvodné užívanie žalovaným.

10.2 Z nájomných zmlúv vyplýva, že predmetom nájmu boli parcely toho času zapísané na LV č. XXXX k. ú. E., a to v rozsahu 624 m² (v zmluve z 27.04.1995 bol uvedený podiel 1/12, čo predstavovalo 52 m², rozloha všetkých pozemkov preto bola 52 x 12 = 624 m².) V súčasnosti majú parcely č. 2269/2 a 2270/2 spolu rozlohu 599 m², súd mal zato, že skládka zasahuje do oboch týchto parciel (predmetom súhlasu s rekultiváciou boli parcely č. 2269/2 a 2270/2 na LV č. XXXX bez uvedenia ďalších údajov) a žalobca má voči žalovanému nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia za užívanie celých parciel č. 2269/2 a č. 2270/2.

10.3 Vo vzťahu k parcelám vedených na LV č. XXXX, predmetom nájmu zmluvy z 25.03.1995 boli pozemky k. ú. E., zapísané vo vložke č. 164, p. č. 2361 a 2362 v podiele 1/1, čo predstavovalo výmeru 1377 m² (predmetom súhlasu s rekultiváciou boli parcely č. 2361 a 2362 na LV č. XXXX bez uvedenia ďalších údajov). Nebolo v konaní sporné, že išlo o parcely toho času zapísané pod č. 2361 a 2362/601. Sporné bolo umiestnenie parcely č. 2361, o ktorej žalovaný tvrdil, že je zasiahnutá skládkou len v rozsahu 853 m². Vzhľadom na to, že parcely č. 2361 a 2362/601 majú v súčasnosti rozlohu až 2570 m² (predmetom nájmu bola len rozloha 1377 m²), z toho parcela č. 2362/601 má rozlohu 415 m², súd rozhodol, že žalobca má nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia voči žalovanému za rozlohu 962 m² parcely č. 2361 - dospel k tomu matematickým výpočtom 1377 (ako rozloha pôvodných parciel) - 415 (rozloha nespornej parcely č. 2362/601) = 962 m². Žalobca v tomto prípade neunesol dôkazné bremeno, nepreukázal, že skládka zasahuje do celej parcely č. 2361, že ju užíva žalovaný.

10.4 Z rozlohy parciel č. 2269/2 a 2270/2 pripadá na žalobcu, vzhľadom na veľkosť spoluvlastníckeho podielu 5/24, rozloha 124,79 m². Žalobca má preto celkovo nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia za užívanie výmery 1.501,79 m². Súd neopomenul, že pôvodná výmera parciel č. 2269/2 a 2270/2 bola v čase nájmu o 25 m² väčšia ako v súčasnosti, avšak vzhľadom na priestorové umiestnenie parciel túto plochu nemohol pričítať k parcele č. 2361, keďže sa nachádza na inom mieste ako parcely č. 2269/2 a 2270/2 (nesusedí s nimi, medzi parcelou 2361 a parcelami č. 2269/2 a 2270/2 je množstvo iných parciel).

11. Veľkosť požadovanej náhrady vo výške 1,865 €/rok/m² považoval súd za primeranú, vzhľadom na preukázanú trhovú cenu nájmu Nehnuteľností dvomi realitnými kancelármi vo vyššej, ako požadovanej výške - 2,00 €/rok/m².. K výpočtu výšky finančnej náhrady určenej žalovaným súd uviedol, že nie je možné ju aplikovať na predmetný prípad, keďže nejde o poľnohospodárske pozemky, ale o nehnuteľnosti na časti ktorých sa nachádza (rekultivovaná) skládka odpadov, s environmentálnou záťažou. Pri určení výšky náhrady súd prihliadol aj na právoplatne rozhodnutý spor medzi stranami sporu vedený na tunajšom súde, kde súd obdobne určil rovnakú trhovú cenu nájmu predmetných nehnuteľností. Výška finančnej odplaty je za rozhodné obdobie rok a 10 mesiacov (od 23.04.2022 do 23.02.2024) 5.134,87 €, keďže za rok prináleží žalobkyni suma 2.800,84 € (1.501,79 x 1,865) a za jeden mesiac 233,40 € (1.501,79 x 0,1554 x 1/12).

12. Súd priznal žalobcovi v súlade s § 157 OZ aj uplatnený úrok z omeškania od 12.04.2024, čo je 16. deň od doručenia platobného rozkazu (vrátane žaloby s prílohami) žalovanému, keďže dorúčením žaloby bol informovaný o rozsahu a dôvodoch bezdôvodného obohatenia a splatnosť pohľadávky nastala 15. dňom po jeho doručení, v súlade s § 563 OZ.

13. Napriek tomu, že v skutkovo rovnakej veci súd vyhovel žalobe právnej predchodkyňi žalobcu v plnom rozsahu, neznamená, že súd musí rozhodnúť v obdobnej veci rovnako. Rozhodnutia všeobecných súdov nie sú formálne právne záväzné, spomínané rozhodnutie nebolo podrobené ani prieskumu odvolacieho súdu, keďže voči nemu nebolo podané odvolanie. Súd uviedol svoje predbežné právne posúdenie sporu na prvom pojednávaní, strany mali možnosť naň reagovať a doplniť dokazovanie, čo však neurobili, súd preto v súlade s vysloveným predbežným právnym posúdením vyhovel žalobe len čiastočne.

14. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd v súlade s ustanoveniami § 255 ods. 1, 2, CSP tak, že v spore úspešnejšiemu žalobcovi priznal voči žalovanému pomernú časť náhrady trov konania. Žalobca sa pôvodne domáhal zaplatenia sumy spolu 9.213,98 € so zákonným úrokom z omeškania, pričom súd mu priznal nárok na 5.134,87 € so zákonným úrokom z omeškania, čo predstavuje 55,73 %. Úspech vo zvyšnej časti, v ktorej súd žalobu zamietol (4.079,11 €), teda v rozsahu 44,27 % bolo potrebné pričítať žalovanému. Číselným vyjadrením súd po odpočítaní úspechu žalovaného od úspechu žalobcu

(55,73 % - 44,27 %) dospel k záveru, že žalobca má proti žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 11,46 %. Súd v predmetnej veci nemal za preukázanú existenciu dôvodov hodných osobitného zreteľa ani výnimočnosť okolností u strán sporu, a preto nevidel priestor pre aplikáciu ust. § 257 CSP.

15.1 Proti tomuto rozsudku vo výroku II. a III. podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b/, d/, f/, h/ CSP a navrhol, aby odvolací súd zmenil rozsudok v napadnutých výrokoch a žalobe žalobcu vyhovel a zároveň priznal žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

15.2 Žalobca uviedol, že vychádzajúc z odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktorý zamietol časť podanej žaloby, spornou bolo umiestnenie parcely č. 2361, o ktorej žalovaný tvrdil, že je zasiahnutá skládkou len v rozsahu 853 m². Vzhľadom na to, že parcely č. 2361 a 2362/601 majú v súčasnosti rozlohu až 2570 m² (predmetom nájmu bola len rozloha 1377 m²) z toho parcela č. 2362/601 má rozlohu 415 m², súd rozhodol, že žalobca má nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia voči žalovanému za rozlohu 962 m² parcely č. 2361, čomu dospel matematickým výpočtom. Súd vo vzťahu k svojim záverom uviedol, že žalobca neunesol dôkazné bremeno a nepreukázal, že skládka zasahuje do celej parcely č. 2361, že ju užíva žalovaný. Žalobca uvádza, že v danom konaní preukázal, že skládka odpadu zasahuje do celej parcely č. 2361 a znemožňuje užívanie tohto pozemku v celom rozsahu. Súdu predložil informáciu z verejne dostupných informácií G., z ktorej vyplýva, že z dôvodu pasivity žalovaného a nerealizovaného monitoringu lokality je riziko kontaminácie okolitých pozemkov, t.j. aj zvyšnej výmery prednej parcely. Nie je možné považovať zvyšnú parcelu za spôsobilú užívania, ak je možná kontaminácia pôdy z dôvodu zanedbania monitoringu zo strany žalovaného. Nemožno ani požadovať od vlastníkov okolitých pozemkov, aby si na svoje náklady realizovali rozbor kontaminácie pôdy, ak toto riziko kontaminácie po rekultivácii spôsobil jedine žalovaný. Žalobca v konaní preukázal ortofoto mapu z roku 2015 z oficiálnej stránky mesta Košice, na ktorej je lokalizácia parcely č. 2361, pričom z uvedeného vyplýva, že sporný pozemok je umiestnený uprostred tejto skládky odpadu, pričom už len z vonkajších terénnych úprav, ktoré sú na tejto snímke zjavne viditeľné vyplýva, že skládka zasahuje do pozemku žalobcu v celom rozsahu. Je preto už a priori z tohto nemožné využívať zvyšnú časť pozemku, pretože v takej malej výmere je pozemok nevyužiteľný a je v priamom dotyku so skládkou. Súd v odôvodnení vôbec neprihliadal a nevychádzal z týchto dôkazov, ale vychádzal z pôvodných nájomných zmlúv uzavretých medzi žalobcom a žalovaným a nie z objektívneho stavu užívania pozemku pri právnom posúdení týkajúceho sa vydania bezdôvodného obohatenia.

15.3 Zároveň sa žalobca nestotožnil so záverom súdu, že neunesol dôkazné bremeno. Uviedol, že je to žalovaný, ktorý v uvedenom konaní tvrdil, že predmetná stavba skládka odpadu nezasahuje do celej časti pozemku žalobcu, ale len do určitej časti a z uvedeného dôvodu bolo na žalovanom, aby preukázal svoje tvrdené skutočnosti, ktoré v súdnom konaní nepreukázal. Stavebníkom predmetnej skládky bol žalovaný, preto jedine žalovaný mal povinnosť preukázať rozsah skládky, ak sám zabezpečoval jej realizáciu. V danom prípade ide o skutkové tvrdenia žalovaného. Dôkazné bremeno bolo na žalovanom, aby uniesol svoju procesnú zodpovednosť na preukázanie tvrdení, že stavba skládka odpadu nezasahuje do celého pozemku žalobcu, ale len jeho časti. Ak žalovaný nevie túto skutočnosť preukázať malo byť rozhodnuté v jeho neprospech.

15.4 S poukazom na bod 67. odôvodnenia napadnutého rozhodnutia žalobca uviedol, že sám súd konštatoval, že hranice skládky nie sú zdokumentované. Ak hranice skládky nie sú zdokumentované je nepochopiteľné ako mohol súd uveriť tvrdeniam žalovaného, ktorý nevie označiť v súdnom konaní hranicu skládky odpadu, ktorú rekultivoval a sám zabezpečoval jej realizáciu na základe stavebného povolenia. Z webového sídla informačného systému environmentálnych záťaží, z ktorého vychádzal aj súd v bode 36. odôvodnenia vyplýva, že rekultivácia skládky odpadu prebiehala na základe vypracovanej projektovej dokumentácie. Celá plocha skládky bola stabilizovaná a utesnená, vrátane čela a bočných svahov susediacich s potokom. Skládka bola odizolovaná od okolitého prostredia a jej povrch utesnený, čím sa zamedzilo prenikaniu kontaminovaných priesakových vôd do okolitého prostredia. Vybudované boli zariadenia na meranie množstva vzniknutého bioplynu. V poslednej etape bol povrch skládky prekrytý rekultivačnou vrstvou a následne zatrávnovaný. Z uvedeného je zrejmé, že rozsah skládky bol daný aj projektovou dokumentáciou práve žalovaného a reálnym skutkovým stavom, ktorý zrealizoval zhotoviteľ na základe zmluvy so žalovaným. Z uvedeného dôvodu preto na žalovanom bolo dôkazné bremeno, aby preukázal skutkový stav, ak nesúhlasí s vymedzeným rozsahom skládky a preukázal, že okolité pozemky nie sú kontaminované. Súd nevezal zreteľ na to, že ide o špecifický druh stavby, skládka odpadu, ktorá kontaminuje a znemožňuje užívanie bezprostredne pozemkov v jej blízkosti, teda v celej lokalite a z uvedeného dôvodu zvyšná časť pozemku žalobcu môže tvoriť so samostatnou skládkou odpadu jeden funkčný celok. Žalobca zároveň poukázal na to, že v totožnom

konaní právnej predchodkyne žalobcu a žalovaného súd rozhodol o vydaní bezdôvodného obohatenia na základe tých istých skutkových tvrdení a rovnakých dôkazov, pričom dospel k odlišnému právnemu záveru v otázke dôkazného bremena. Jedná sa o rozhodnutie Okresného súdu Košice II sp.zn. K2-42C/32/2022. Vychádzajúc z uvedeného rozhodnutia vyplýva, že bolo na žalovanom, aby preukázal svoje tvrdené skutočnosti a uniesol svoje dôkazné bremeno. Súd síce konštatoval, že žalovaný voči danému rozhodnutiu nepodal odvolanie a tým rozhodnutie nebolo podrobené prieskumu a nadobudlo právoplatnosť. Zároveň žalovaný na základe daného právoplatného rozhodnutia aj dobrovoľne plnil, čo jednoznačne preukazuje, že sám rešpektoval a akceptoval skutkové a právne závery súdu, vrátane otázky rozloženia dôkazného bremena a záveru, že skládka zasahuje celý rozsah dotknutých pozemkov. Žalobca má za to, že je v rozpore s princípom právnej istoty, aby jeden a ten istý súd posúdil tu istú otázku týkajúcu sa dôkazného bremena úplne diametrálne odlišným spôsobom. V následnej časti odvolania sa žalobca venoval judikatúre týkajúcej sa otázky právnej istoty strán sporu v konaniach ako aj v týkajúcej sa náležitosti odôvodnenia rozhodnutia.

16.1 Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedol, že žalobca mylne tvrdí, že žalovaný bezdôvodne užíval pozemky v jeho vlastníctve, na ktorých sa má nachádzať stavba rekultivovaná skládka odpadov, pričom vlastníkom tejto stavby má byť žalovaný. Zdôraznil, že v rozhodnom období od 23.04.2022 do 23.02.2024 sa na predmetných pozemkoch nenachádzala skládka, pretože táto bola rekultivovaná a pozmenená na zatrávenú plochu so začlenením do okolitého prostredia a obnovením morfológie príľahlej krajiny. Z verejne dostupných mapových podkladov na internetovej stránke G. vyplýva, že dotknuté nehnuteľnosti nie sú zo strany žalovaného fakticky obsadené. Túto skutočnosť jednoznačne potvrdzuje informačný systém environmentálnych záťaží, ktorý v časti charakter súčasnej činnosti výslovne uvádza, že činnosť podmieňujúca vznik environmentálnej záťaže sa na lokalite už nevykonáva, prevádzka je opustená. Uvedený skutkový záver prevzal do odôvodnenia svojho rozhodnutia aj súd. Žalovaný tak v žalovanom období neužíval predmetnú plochu spôsobom smerujúcim k získaniu majetkového prospechu ani takým, z ktorého by mohol majetkový prospech objektívne vzniknúť. Základnou podmienkou vzniku bezdôvodného obohatenia bez právneho dôvodu je pritom objektívna existencia majetkovej výhody na strane určitého subjektu, ktorá je merateľná a vyjadriteľná v peňažnom ekvivalente. Žalobca v konaní nepredložil žiaden dôkaz, ktorým by preukázal, že mu bolo v rozhodnom období znemožnené alebo obmedzené užívanie predmetných nehnuteľností. Stavba v podobe skládky už v reálnych pomeroch v spornom období neexistovala. Rekultivácia skládky prebehla ešte v období rokov 2010 až 2013, a teda uplynulo už viac ako 10 rokov od začlenenia skládky do okolitej krajiny. Účelom a zmyslom rekultivácie je pritom práve umožniť jej nové ekologicky prijateľné využitie. Sám žalobca konštatoval, že celá skládka bola stabilizovaná, utesnená, odizolovaná, povrch skládky bol prekrytý rekultivačnou vrstvou a následne zatrávený. Preto nemožno tvrdiť, že žalovaný má byť zodpovedný za obmedzenie vlastníckeho práva žalobcu. Pokiaľ umiestnením skládky došlo k obmedzeniu vlastníckych práv žalobcu, resp. jeho právnych predchodcov, majetkový prospech mohla získať iba spoločnosť Centrum zneškodnenia odpadov s.r.o.. Na podporu uvedeného právneho záveru žalovaný poukázal aj na rozhodnutie NS ČR sp.zn. 29Cdo/2631/2000, podľa ktorého pri zmene vlastníctva veci, ktorým prostredníctvom sa určitá osoba bezdôvodne obohatila na úkor iného, povinnosť k vydaniu bezdôvodného obohatenia na nadobúdateľa neprechádza. Povinnosť vydať bezdôvodné obohatenie tak zaťažuje výlučne toho, kto sa neoprávnene obohatil a neprechádza automaticky na nadobúdateľa veci. Žalovaný sa žiadnym spôsobom neobohatil, iba vstúpil do zákonom ustanovených práv a povinností súvisiacich s uzavretím, rekultiváciou a monitorovaním skládky, ktoré si riadne plnil. Za nesprávne považuje tvrdenie žalobcu, podľa ktorého má byť žalovaný vlastníkom predmetnej skládky. Vlastníkom, resp. prevádzkovateľom skládky a pôvodným nájomcom pozemkov bola spoločnosť Centrum zneškodnenia odpadov s.r.o., ktorá vstúpila do likvidácie dňa 05.03.2010 a dňa 23.11.2021 bola vymazaná z obchodného registra. Podľa § 22 ods. 8 zákona č. 223/2001 Z.z. prešli na žalovaného len práva a povinnosti súvisiace s uzavretím, rekultiváciou a monitorovaním skládky odpadov. Keďže žalovaný svoju procesnú obranu v uvedenom rozsahu podrobne rozviedol už v priebehu konania, v ďalšom sa vyjadril výlučne k argumentácii uvedenej v odvolaní žalobcu.

16.2 Žalobca si uplatnil nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia v rozsahu skládky na celej parcele č. 2361 vo vlastníctve žalobcu. S právnym názorom žalobcu sa žalovaný nestotožnil, pretože tento nesprávne a účelovo presúva dôkazné bremeno na žalovaného. Je výlučne na žalobcovi, aby preukázal naplnenie skutkovej podstaty bezdôvodného obohatenia, vrátane existencie majetkového prospechu žalovaného v rozsahu užívania, ako aj príčinnej súvislosti medzi protiprávnym konaním a majetkovou ujmom. Vychádzajúc z rozhodnutia NS SR sp.zn. 4Obdo/37/2021 žalovaný uviedol, že bolo na žalobcovi, aby preukázal, že žalovaný užíva nehnuteľnosti v jeho vlastníctve v celom rozsahu, teda preukázal, že

v ním žalovanom období sa na celom pozemku nachádzala stavba žalovaného, pre ktorú objektívne nemohol žalobca svoj pozemok v celosti užívať. Žalovaný preukázal, že v danom prípade je aj z verejne dostupných informácií preukázateľné, že na pozemkoch žalobcu sa v rozhodnom období žiadna skládka brániaca žalobcovi v ich užívaní nenachádzala. Žalovaný predložil súdu aj snímku z katastrálnej mapy. Nejedná sa o novotu v odvolacom konaní, iba o farebné znázornenie hraníc pôvodnej skládky dostupné z verejných zdrojov, na ktorom je viditeľné, že hranice skládky pozorovateľné voľným okom nikdy nepokryli celý pozemok žalobcu. V tejto súvislosti nemožno aplikovať žalobcom citované rozhodnutie NS ČR sp.zn. 28Cdo/1644/2019, podľa ktorého sa bezdôvodné obohatenie vzťahuje aj na pozemok, ktorý tvorí funkčný celok so skládkou. Dávna existencia skládky nebráni možnému ďalšiemu využitiu pozemkov. Žalobca preto relevantným spôsobom nepreukázal, aby mu bolo bránené vo využití celej výmery pozemkov napriek tomu, že v tomto rozsahu si uplatnil svoj nárok.

16.3 K námietke porušenia princípu právnej istoty žalovaný uviedol, že zásada právnej istoty neznamená absolútnu nemennosť rozhodovacej činnosti súdu, ani povinnosť súdu rozhodovať v každom jednotlivom prípade identicky, ale vyžaduje, aby rozhodnutia súdov boli predvídateľné, riadne odôvodnené a založené na aplikácii platného práva na konkrétne skutkové okolnosti veci. Zmena právneho posúdenia je v tomto prípade plne legitímna, nakoľko došlo k odlišnému hodnoteniu dôkazov, na základe ktorého súd dospel k záverom uvedeným vo výrokovvej časti rozsudku. Skutočnosť, že súd v inom konaní vyhodnotil totožný alebo obdobný dôkaz v prospech žalobcu, zatiaľ čo v prejednávanej veci dospel k odlišnému záveru, sama o sebe neznamená presun dôkazného bremena ani porušenie procesných pravidiel dokazovania. V oboch konaniach zostalo dôkazné bremeno nezmenené, pričom rozdiel v rozhodnutí je výsledkom rozdielného hodnotenia predložených dôkazov. Súd v pripojenom spise nevychádzal z predpokladu, že by žalovaný bol povinný preukazovať skutočnosti, ktoré zaťažovali žalobcu, ale len dospel k odlišnému záveru o tom, či žalobcom predložené dôkazy naplnili mieru preukázania, potrebnú na unesenie dôkazného bremena.

16.4 Zároveň žalobca napadol aj výrok III. rozsudku o trovách konania, pričom žiadnym spôsobom svoje odvolacie námietky nepopísal a nezdôvodnil. Z uvedeného dôvodu sa k nim žalovaný vyjadriť nevie. Zo všetkých uvedených dôvodov žalovaný navrhol, aby odvolací súd rozsudok v napadnutých výrokoch ako vecne správny potvrdil.

17. Žalobca v odvolacej replike zotrval na argumentácii uvedenej v odvolaní. Odvolacia replika žalobcu bola žalovanému doručená dňa 11.02.2026, ďalšie vyjadrenia v spore doručené neboli.

18. Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd (§ 34 Civilného sporového poriadku, ďalej len CSP) prejednal odvolanie žalobcu ako podané včas oprávnenou osobou proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné, bez nariadenia odvolacieho pojednávania v zmysle ustanovenia § 385 ods. 1 CSP a contrario v rozsahu vyplývajúcom z ustanovenia § 379 a § 380 CSP a z hľadísk uplatnených odvolacích dôvodov (§ 365 ods. 1 písm. b/, d/, f/, h/ CSP) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nie je možné vyhovieť.

19. Predmetom odvolacieho prieskumu nebol rozsudok vo výroku I., nakoľko proti tomuto výroku nebolo zo strany oprávnenej strany sporu podané odvolanie, a preto v tomto rozsahu rozsudok nadobudol právoplatnosť.

20. Rozsudok je v odvolaní napadnutých výrokoch II. a III. vecne správny, preto ho odvolací súd v tomto rozsahu v zmysle ustanovenia § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

21. Rozsudok bol verejne vyhlásený na Krajskom súde v Košiciach dňa 24.03.2026 o 9.10 hod. v pojednávacej miestnosti č. dverí 207, 2. poschodie, pričom miesto a čas verejného vyhlásenia rozhodnutia boli zverejnené dňa 16.03.2026 na úradnej tabuli Krajského súdu v Košiciach v zmysle ustanovenia § 219 ods. 1, 3 CSP, § 378 ods. 1 CSP a § 385 ods. 1 CSP a contrario.

22. Žalobca namietal odvolacie dôvody podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. b/, d/, f/, h/ CSP, t. j. že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (b/), konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (d/), súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (f/) a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (h/).

23. Odvolací súd dospel k záveru, že tieto odvolacie dôvody nie sú naplnené.

24. Rozhodnutiu súdu nemožno vytknúť nedostatočné zistenie skutkového stavu, ani že by vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov sporových strán nevyplývajú a ani nevyšli za konania najavo, že by opomenul niektoré rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo že by v jeho hodnotení dôkazov bol logický rozpor, prípadne, že by výsledok jeho hodnotenia dôkazov nezodpovedal tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 192, § 193 a § 205 CSP alebo že by na zistený skutkový stav aplikoval nesprávne zákonné ustanovenia alebo použité zákonné ustanovenia nesprávne vyložil. Rozsudok nie je ani nepreskúmateľný a nebola zistená ani iná vada, ktorá by mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

25. K odvolacej námietke žalobcu, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je nedostatočne odôvodnené, odvolací súd uvádza, že právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorej súčasťou je aj právo účastníka na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces. To, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu jednoznačne vyplýva z ustálenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. Rovnako Ústavný súd Slovenskej republiky už opakovane vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takémuto uplatneniu.

26. Odvolací súd dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie spĺňa vyššie uvedené kritéria pre odôvodnenie rozhodnutí v zmysle ust. § 220 ods. 2 CSP, a preto ho nemožno považovať za nedostatočne odôvodnený. Odôvodnenie rozsudku zodpovedá základnej štruktúre odôvodnenia rozhodnutia. Následnosti jednotlivých častí odôvodnenia a ich obsahové (materiálne) náplne, zakladajú súhrne ich zrozumiteľnosť i všeobecnú interpretačnú presvedčivosť. Súd prvej inštancie jasne a dostatočne vysvetlil právne dôvody, na základe ktorých v spore rozhodol a závery, ktoré prijal primerane a zrozumiteľne vysvetlil. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Za porušenie základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v žiadnom prípade nemožno považovať to, že súd nerozhodol v zmysle návrhov žalobcu a neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa jeho predstáv.

27. Súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v rozsahu dostatočnom pre úplné zistenie skutkového stavu, vykonanie ďalších dôkazov nebolo potrebné. Vykonané dôkazy vyhodnotil podľa ustanovenia § 191 ods. 1,2 CSP. Z týchto dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam a zo zisteného skutkového stavu vyvodil aj správny právny záver, pričom rozsudok aj náležite odôvodnil, preto odvolací súd jeho rozsudok v napadnutom rozsahu ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

28. Správne, presvedčivé a zákonu zodpovedajúce sú aj dôvody rozsudku, s ktorými sa odvolací súd stotožňuje a na tieto odkazuje. Ani počas odvolacieho konania nevyšli najavo také skutočnosti, ktoré by odôvodňovali iné rozhodnutie vo veci. Ani odvolacie námietky žalobcu nemali vplyv na vecnú správnosť rozsudku a nie sú spôsobilé privodiť zmenu napadnutého rozsudku.

29. Žalobca vo svojom odvolaní (v jeho podstatnej časti) len zopakoval svoje námietky a argumenty prednesené pred súdom prvej inštancie, s ktorými sa v odôvodnení svojho rozhodnutia súd prvej inštancie vypořadal aj s tým, prečo na ne neprihliadol.

30. Odvolací súd sa stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie o nedôvodnosti nároku v rozsahu, v akom bol uplatnený žalobcom.

31. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku jednoznačne vyplýva úvaha súdu, na základe ktorej dospel k svojmu záveru s poukazom na zistený skutkový stav a príslušné zákonné ustanovenia, ktoré aplikoval v prejednávanej veci a odôvodnenie rozsudku dáva odpoveď na všetky odvolacie námietky žalobcu, keďže boli už uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie.

32. Na zdôraznenie vecnej správnosti napadnutého rozsudku a k odvolacím námietkam žalobcu odvolací súd uvádza nasledovné:

33. Predmetom tohto konania je nárok žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia, nakoľko žalovaný užíva pozemky vo vlastníctve žalobcu, bez právneho dôvodu. Žalobca svoj nárok odvodil z tej skutočnosti, že po uplynutí doby dohodnutej v nájomnej zmluve nedošlo k jej predĺženiu alebo obnoveniu nájmu. Účelom užívania pozemkov počas trvania nájomnej zmluvy bolo zriadenie priemyselnej stavby – rekultivovaná skládka odpadov.

34. Podstatou odvolacích námietok žalobcu bol nesúhlas so záverom súdu, že neunesol dôkazné bremeno ohľadne rozsahu skládky vo vzťahu k parc. č. 2361. Žalobca zastáva názor, že rozsah skládky mal preukázať žalovaný a zároveň, že celá parcela tvorí s dotknutou časťou parcely a celou stavbou jeden funkčný celok.

35. Odvolací súd sa nestotožňuje s odvolacou argumentáciou žalobcu.

36. Vychádzajúc zo skutkového stavu tvrdeného v žalobe, a teda, že postavením skládky na parcelách vo vlastníctve žalobcu po uplynutí doby nájmu tieto žalovaný užíva bez právneho dôvodu, odvolací súd zastáva názor, že súd prvej inštancie správne skúmal, či žalobca uniesol bremeno dôkazu v spore.

37. Odvolací súd má za to, že pokiaľ žalobca tvrdil, že pozemky po uplynutí nájmu užíva žalovaný bez právneho dôvodu, bolo na žalobcovi aby aj preukázal, v akom rozsahu žalovaný skutočne užíva pozemky bez právneho dôvodu.

38. Pokiaľ žalobca dôvodil užívaním pozemkov po uplynutí nájomnej zmluvy, a obe strany sporu tvrdili, že hranice skládky nie sú zdokumentované, správne postupoval súd prvej inštancie, ak vychádzal z rozsahu pozemkov tak, ako boli prenajaté za účelom vytvorenia skládky odpadov.

39. Sporná zostala časť parcely č. 2361 vo výmere prevyšujúcej 962 m² (t.j. o výmere 1193 m²). Pokiaľ žalobca tvrdil, že aj na tejto časti parcely sa nachádzala skládka a po uplynutí doby nájmu aj v tomto rozsahu užíva žalovaný danú nehnuteľnosť bez právneho dôvodu, ležalo na žalobcovi dôkazné bremeno, aby preukázal tvrdené skutočnosti. Žalobcu totiž zaťažovalo dôkazné bremeno v tom smere, aký je objektívny stav užívania pozemku titulom skládky (v jej rekultivovanej forme). Nakoľko tento objektívny stav žalobca nepreukázal, správne súd vychádzal z pôvodných nájomných zmlúv a z rozsahu pozemkov, aký bol v týchto zmluvách, za účelom vytvorenia skládky, vymedzený.

40. Dôkazné bremeno ohľadom určitých skutočností totiž leží na tej strane sporu, ktorá z existencie týchto skutočností vyvodzuje pre seba priaznivé právne dôsledky, teda tá strana sporu, ktorá existenciu týchto skutočností tiež tvrdí. V predmetnom spore bolo na žalobcovi, aby preukázal opodstatnenosť podanej žaloby o vydanie bezdôvodného obohatenia, t.j. že žalovaný užíva jeho vlastníctvo bez právneho dôvodu.

41. Pokiaľ žalobca tvrdil, že nie je možné jednoznačne uzavrieť, či je lokalita po vykonaní rekultivácie kontaminovaná alebo nie a vo zvyšnej časti je pozemok nevyužiteľný, keďže je v priamom dotyku so skládkou, odvolací súd uvádza, že vo vzťahu k tejto časti parcely aj podľa odvolacieho súdu absentuje právny základ bezdôvodného obohatenia žalovaného. Prípadnú kontamináciu pozemkov v rozsahu prevyšujúcom rozsah skládky bolo možné predpokladať už pred vytvorením skládky, avšak prípadná kontaminácia okolitých pozemkov nie je právnym dôvodom vydania bezdôvodného obohatenia žalovaným, nakoľko enviromentálna záťaž vo vzťahu k týmto okolitým pozemkom neprešla dňom predchádzajúcim vstupu do likvidácie z prevádzkovateľa skládky na žalovaného.

42. Odvolací súd sa nestotožnil ani s argumentáciou žalobcu, že prevyšujúca časť parcely o rozlohe 1193 m² tvorí so samotnou skládkou jeden funkčný celok resp. príslušný pozemok.

43. Za účelom vytvorenia skládky prevádzkovateľ skládky uzatváral s vlastníckmi pozemkov nájomné zmluvy, v ktorých bol vymedzený rozsah pozemkov zabratých budúcou skládkou. Pokiaľ do nájomnej zmluvy nebola zahrnutá celá výmera spornej parc. č. 2361, ale iba jej časť, úmyslom prevádzkovateľa zrejme nebolo zriadenie skládky v celom rozsahu spornej parcely.

44. Odvolací súd nepovažuje za náležité označenie prevyšujúcej časti pozemku za prilahlý pozemok ku skládke ani za pozemok, ktorý by tvoril so skládkou jeden funkčný celok. Z verejne dostupných informácií (znázornenie skládky na enviroportal.sk) je totiž viditeľné, že hranice skládky pozorovateľné voľným okom nepokrývajú celý pozemok žalobcu, ale len jeho samostatnú časť, t.j. v rozsahu, v akom bol žalobcovi priznaný nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia za ich užívanie žalovaným.

45. Pokiaľ žalobca poukázal na princíp právnej istoty a to, že Okresný súd Košice II v spore sp. zn. K2-42C/32/2022 rozhodol v skutkovo aj právne totožnej veci odlišne a priznal žalobkyni (právnej predchodkyni žalobcu v tomto spore) za užívanie totožných pozemkov nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia v celom uplatnenom rozsahu, odvolací súd uvádza, že výrok právoplatného rozsudku je záväzný pre strany a pre tých, ktorí sa stali právnymi nástupcami strán po právoplatnosti rozsudku, ak nie je ustanovené inak (§ 228 ods. 1 CSP).

46. V prejednávanom spore nebol priestor pre aplikáciu ust. § 228 ods. 1 CSP, nakoľko rozsudok vo veci označenej žalobcom nebol prejudiciálne záväzný pre toto konanie, aj keď sa týkal tých istých účastníkov (právnej predchodkyne žalobcu a žalovaného), medzi ktorými bol žalobkyni už v minulosti priznaný nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia za užívanie tých istých pozemkov za iné časové obdobie.

47.1 Najvyšší súd SR v rozhodnutí sp. zn. 5Cdo/161/2023 uviedol, že právne posúdenie predbežnej otázky v odôvodnení rozhodnutia nemôže predurčovať hmotnoprávny stav pre rozhodnutie, ktoré ešte súdom nebolo vydané, pretože by tým dochádzalo k obmedzeniu subjektívneho hmotného práva žalobcu a jeho výkonu. Súd je teda viazaný iba výrokom rozsudku, nie jeho odôvodnením. Pre súd je záväzné posúdenie predbežnej otázky uskutočnené v inom konaní medzi totožnými účastníkmi, ak ide o otázku riešenú vo výroku rozhodnutia, t. j. otázku, ktorá bola predmetom konania, pričom riešenie ostatných otázok, s ktorými sa súd musel v odôvodnení svojho rozhodnutia vysporiadať, nie je pre súd v inej veci záväzné. Posúdenie predbežnej otázky sa nemôže v žiadnom prípade vyjadriť formou výroku, ale môže sa prejaviť len v spôsobe rozhodnutia o návrhu vo veci samej a možno ho uviesť len v odôvodnení rozhodnutia (R 61/1965). Aby však takéto posúdenie bolo záväzné, otázka, ktorá je predbežnou otázkou v novom ďalšom konaní, musela byť v predchádzajúcom súdnom konaní právoplatne skončenom priamym predmetom sporu a musela byť posúdená vo výroku rozsudku.

47.2 Citované rozhodnutie sp. zn. 5Cdo/161/2023 bolo predmetom prieskumu ústavného súdu, ktorý uznesením z 11. júna 2025 sp. zn. II. ÚS 352/2025 odmietol ústavnú sťažnosť, pričom vyhodnotil ako ústavne udržateľný záver najvyššieho súdu, v zmysle ktorého súd nemôže v inom súdnom konaní posudzovať otázku hmotnoprávneho vzťahu, ktorá bola medzi stranami sporu s konečnou platnosťou vyriešená v predchádzajúcom konaní, inak, avšak je viazaný iba výrokom rozhodnutia, t. j. pre súd je záväzné posúdenie predbežnej otázky uskutočnené v inom konaní medzi totožnými sporovými stranami, ak ide o otázku, ktorá bola predmetom konania a je obsiahnutá vo výroku rozhodnutia, pričom riešenie ostatných otázok, s ktorými sa súd musel v odôvodnení svojho rozhodnutia vysporiadať, nie je pre súd v inej veci záväzné. Právny záver najvyššieho súdu, ktorý nevidel porušenie princípu legitímnych očakávaní v tom, že všeobecné súdy rozhodli skutkovo a právne takmer identickú vec medzi totožnými stranami sporu rozdielne, avšak rešpektujúc ustálenú judikatúru najvyšších súdnych autorít, považoval ústavný súd za ústavne akceptovateľný. (porovnaj NS SR sp. zn. 9Cdo/112/2024).

48. Pokiaľ preto ide o rozsah náhrady za vydanie bezdôvodného obohatenia (právne posúdenie nebolo sporné – poznámka odvolacieho súdu), súd prvej inštancie vychádzajúc z vyššie uvedeného právneho názoru NS SR nebol viazaný posúdením ostatných otázok, ktorými sa zaoberal súd v označenom konaní, keď žalobkyni (právnej predchodkyni žalobcu) priznal nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia za všetky žalobkyňou vymedzené pozemky, naopak bol povinný vychádzať zo skutkového stavu tvrdeného žalobcom v tomto spore a z toho, či v tomto rozsahu žalobca uniesol bremeno nielen tvrdenia ale aj dôkazné bremeno.

49. V tomto smere súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalobca neuniesol dôkazné bremeno, s ktorým záverom sa odvolací súd stotožňuje, ako bolo uvedené vyššie v odôvodnení tohto rozhodnutia.

50. Rozhodnutie v prejednávanej veci teda záviselo od posúdenia skutkových tvrdení žalobcu a ich preukázaní, pričom bolo na súde prvej inštancie, aby tieto skutkové tvrdenia vyhodnotil. V oboch konaniach zostalo dôkazné bremeno nezmenené, pričom rozdiel v rozhodnutiach je výsledkom rozdielneho hodnotenia predložených dôkazov.

51. Dôkazy a tvrdenia strán sporu hodnotí súd podľa svojej úvahy v súlade s princípmi, na ktorých spočíva tento zákon (čl. 15 ods. 1 CSP). Žiaden dôkaz nemá predpísanú zákonnú silu (čl. 15 ods. 2 CSP). Dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo (§ 191 ods. 1 CSP). Vierohodnosť každého vykonaného dôkazu môže byť spochybnená, ak zákon neustanovuje inak (§ 191 ods. 2 CSP). V zmysle uvedených ustanovení sa proces dokazovania v civilnom sporovom konaní riadi princípom voľného hodnotenia dôkazov, ktorý spočíva v tom, že sudca je ten, kto jednotlivým vykonaným dôkazom prisudzuje dôkaznú váhu v konaní, a to podľa pravidiel rozumnej a presvedčivej aplikácie jednotlivých zásad dokazovania so zreteľom na okolnosti konkrétneho prípadu. Súd preto hodnotí všetky vykonané dôkazy, ako aj skutkové prednesy strán či iné procesné úkony, podľa svojej voľnej úvahy a sám určuje, aký význam majú jednotlivé dôkazy pre jeho rozhodnutie a či na nich môže založiť svoje skutkové zistenia (teda či sú použiteľné pre zistenie skutkového stavu a v akom rozsahu, poprípade v akom smere), pričom limity jeho úvahy sú jedine ústavnoprávne (zákaz ľubovôle stanovený čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky). Inak povedané, súd nie je obmedzovaný zákonnými predpismi v tom zmysle, ako ten či onen dôkaz hodnotiť, a nie je ani viazaný žiadnym poradím významu a preukázanej sily jednotlivých dôkazov (viď R V/1968).

52. Odvolací súd poukazuje aj na uznesenie NS SR sp.zn. 3Cdo/204/2009 zo 14. septembra 2011, podľa ktorého ...„Dôkazy hodnotí súd podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci (§ 132 O.s.p.). Hodnotením dôkazov je činnosť súdu, pri ktorej vykonané procesné dôkazy hodnotí z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Súd pri hodnotení dôkazov v zásade nie je obmedzovaný právnymi predpismi v tom, ako a s akým výsledkom má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť. Uplatňuje sa tu zásada voľného hodnotenia dôkazov. ... Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd nepatrí právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97).“

53. Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok vo výroku II. a III. v zmysle ust. § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

54. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP a § 262 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní bol žalobca neúspešný, nemá preto nárok na náhradu trov odvolacieho konania a vznikla mu povinnosť nahradiť trovy odvolacieho konania úspešnému žalovanému. Odvolací súd preto priznal žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcovi v plnom rozsahu, o výške ktorých rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozhodnutia.

55. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 posledná veta CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Dovolateľ má právo v dovolacom konaní zvoliť si advokáta alebo sa môže obrátiť na Centrum právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).